

LBRIS

We know
books

Paulina Popa

Jurnal de lacrimă,
jurnal absurd

(martie 2020 – decembrie 2022)

Editura EMIA

CUPRINS

ABSURDUL SE PLIMBĂ PRIN LUME	5
SĂ ZBOR	8
S-A OPRIT	9
ÎN TOATĂ ȚARA	11
A CRESCUT IARBA	12
COPIII	14
SFINTELOR PAȘTI	16
O UMILINȚĂ	18
LUMEA PLÂNGEA	20
PAȘTILE DOMNULUI, PAȘTILE	23
LUMEA PLÂNGE	26
ARIPILEPE UMERI	31
CUM AM ȘTIU MAI BINE	32
COPIL DANSÂND PE ALEE	33
DE POEZIE ȘI DE LACRIMĂ	34
AM IUBIT	36
CÂNTECELE MELE	37
SE AUDE UN HURUIT	
ÎN PÂNTECUL PĂMÂNTULUI	38
SÂNGELE MORTILOR MEI	40
ȘAISPREZECE ANI	43
ÎN PĂMÂNTUL DE SÂNGE	45

ÎN FIECĂRĂ ZI, PAHARUL MEI ESTE PLIN	47
PAHARUL MEU ESTE PLIN	50
ALELUIA! poem epic	55
ALELUIA!	65
ACUM S-A ÎNTUNECAT	67
IUBESC	70
PESTE FIRELE DE IARBĂ	72
SPAIME PROGRAMATE	73
CÂMAȘA DE NUNTĂ ESTE RUPTĂ	74
POATE SE VA ARĂTA SOARELE	75
AMIN! „Plângă piatra cu izvoară!”	77
AM CREZUT CĂ SUNT OAMENI	79
ATUNCI CÂND PLEACĂ	80
ALELUIA	85
AVEAM ATÂTA FERICIRE	86
ACEASTĂ NUNTĂ DE ȘERPI	89
CA-N PLÂNGERLE LUI IVIREANU	90
CEL UNUL NĂSCUT	91
IADUL, IAR EU ÎNCĂ SUNT O PASĂRE	93
ÎN ARENA LUMII, STROPI DE SÂNGE	94
OPREȘTE JIHADUL!	95
ÎNGERUL ESTE ÎNGHEȚAT	97
BUNICII MELE, DORA!	99
CEL CULTIVAT CU INSISTENȚĂ...	101

ABSURDUL SE PLIMBĂ PRIN LUME

Absurdul se plimbă prin lume
cu fața lui mâncată de vărsat.

Când l-am văzut
am crezut că e ceva trecător,
că va veni o pasăre din Dumnezeu,
va vorbi cu noi
și va fi o lume cum a mai fost,
fără absurdul
cu fața lui mâncată de vărsat!

Era în martie, (2020)
așteptam natura să cânte, să ne încânte,
să umple paharul cu vin și să închine,
în timp ce mugurii stăteau ca un semn de viață
în piersicii lunii
și în cei din curtea casei mele.
Am crezut,
așa cum spuneau cei „mari”

(mai-marii țării)

pe care nu i-am „văzut” niciodată,
chiar dacă mă rugam pentru ei,
în fiecare duminică,
în Sfânta Biserică,
am crezut
că „o răceală puțin mai agresivă”
a ajuns din depărtare (China) și în România.

Am crezut,
așa cum spuneau mai-marii,
că este bine să stăm închiși în casă,
fără copii,
fără nepoți,
fără noi,
chiar dacă noi ne strecuram în vârful picioarelor
în noi așa cum ne știam a fi,
noi, cei peste 65,
doar cu ultra-singurătățile noastre,
cu cărțile care ne mai căptușesc viața și pereții.

Că e bine să nu vorbim unii cu alții,
poate doar să scrâșnim în colțul camerei
atunci când plângem
și nu vrem să fim înregistrați pe camerele video...

Acum revād acele spaime
și monștrii fluturând obscenități,
sau doar promisiuni ale cenușii?
Acum vin toate acele zile și nopți
în care plângeam... plângeam...
Absurdul se plimbă prin lume.
Este un om de cenușă. El este absurdul
cu fața lui mâncată de vărsat.

Noaptea crimelor
a fost adusă în saci mari de pucioasă,
peste țara noastră! (fără nume)

Școli și afaceri închise,
părinții în somn adânc, alături de copii, în casă.

Biserici închise,
cimitire închise, oameni închiși... în somn...

Absurdul se plimba scrâșnind
iar eu,
așa cum știe orice femeie,
am ieșit cu mătura,
să zbor!

20 martie 2020

SĂ ZBOR

așa cum zboară orice poet!

Eram în fața casei
atunci când un trecător îmi strigă:
„masca, doamnă, masca!”

Măturam,
chiar dacă nu era nimic de măturat,
poate doar gândurile mele,
cele care se învâlmășeau fără rost,
iar eu le măturam.

Să zbor, mi-am zis.
Mătura e perfectă pentru zbor,
așa cum mai zboară, din când în când,
câte un student în imaginația sa!
Totul s-a oprit, și zborul meu
s-a oprit!

S-A OPRIT

timpul de zâmbete și îmbrățișări.
s-a oprit timpul de dans și sărut, de rochie de carne
și de lămpi verzi de dragoste.
Totul s-a oprit!
Stop! Stop!

Preoții oficiau în bisericile goale!

Nu erau oameni,
dar erau Îngerii Domnului!
Preoții oficiau:

- *Cu credință și cu dragoste
să vă apropiați!*

- Cine, părinte,
cine să se apropie, cine?

Îl văd pe fratele meu,
preotul Theodor,
plângând,
de la primul

până la ultimul cuvânt
al liturghiei.

Își înghite lacrimile,
se împărtășește cu lacrimi!

Ce cutremur,
ce învolburare
este în sufletul unui preot
când iese cu Sfintele Daruri
într-o biserică goală?

Ce mai sunt oamenii?
Unde s-au ascuns cei pe care
îi numeam cândva, oameni?

Îi privesc cu atenție amestecată cu teamă.
Li se văd însemnele de cenușă.

Ce psihoză,
ce durere,
ce alienare
în toată țara!

6 aprilie 2020

ÎN TOATĂ ȚARA,

psihozе cum nu am mai trăit!

Plângeam, spre spălare - plângeam!

Spre curățare cu leșie - plângeam.

Au fost psihozе...

Apoi,

a fost primăvară și Postul cel Mare a fost...

A crescut iarba

pe drumurile înspre mormintele celor dragi.

Au crescut flori

pe drumul înspre Biserici...

A crescut iarba!

A CRESCUT IARBA

A crescut iarba pe drumul înspre biserici.

Privesc bătrânii care fac cale întoarsă
de la poarta cimitirului.

Cum să ajungă la sine,
la forma lor de pământ,
la forma lor de lut și cenușă,
la forma lor de lumină,
cum să ajungă?

Am crezut că e ceva trecător atunci când,
străini de România, de Iisus Hristos,
de sufletul nostru românesc,
de tradițiile și obiceiurile
acestui popor umilit,
îngenuncheat, frânt,
blestemat de mulți criminali
ai istoriei
și slugile lor,
ne opresc la poarta cimitirului.

A crescut iarba
pe aleile care duc la biserică.

Cine să mai aprindă o candelă
la mormântul mamei, al tatălui,
al buniciiilor?

A crescut iarba!
Privesc și cad în durerea părinților
care nu au voie
să-și mai plângă
copiii.

15 aprilie 2020